

Esas Sayısı : 2014/38
Karar Sayısı : 2014/80
Karar Günü : 9.4.2014

İTİRAZ YOLUNA BAŞVURAN : Muş Ağır Ceza Mahkemesi

İTİRAZIN KONUSU : 26.9.2004 günlü 5237 sayılı Türk Ceza Kanunu'nun 250. maddesine, 2.7.2012 günlü, 6352 sayılı Kanun'un 86. maddesiyle eklenen (4) numaralı fıkrada yer alan "...ve mağdurun ekonomik durumu..." ibaresinin Anayasa'nın 2., 10. ve 38. maddelerine aykırılığı ileri sürülerek iptaline karar verilmesi istemidir.

I- OLAY

İl Özel İdaresinde kamu görevlisi olarak çalışan sanıkların iş yeri açma ruhsatı almak için başvuran kişilerden haksız menfaat elde ettikleri gerekçesiyle icbar suretiyle irtikâp ve irtikâba teşebbüs suçlarını işlediklerinden bahisle Kanun'un 250. maddesinin (1) numaralı fıkrası gereğince cezalandırılmaları istemiyle açılan kamu davasında, itiraz konusu kuralın Anayasa'ya aykırı olduğu iddiasını ciddi bulan Mahkeme, iptali için başvurmuştur.

II- İTİRAZIN GEREKÇESİ

Başvuru kararının gerekçe bölümü şöyledir:

"Sanıklar hakkında TCK.nun 250/1. maddesi gereğince cezalandırılması istemiyle açılan kamu davasına ilişkin sanıklar hakkında 6352 sayılı Yasa ile eklenen 5237 sayılı TCK.nun 250/4. maddesinin uygulanma kabiliyetinin bulunması karşısında, anılan yasa maddesinde aynen "İrtikap edilen menfaatin değeri ve mağdurun ekonomik durumu göz önünde bulundurularak, yukarıdaki fıkralara göre verilecek ceza yarısına kadar indirilebilir." şeklindeki hükmünde belirtilen "mağdurun ekonomik durumu" kriterinin Anayasa'nın 152/1. maddesi gereğince Anayasa'nın 2/1. maddesinde belirtilen "hukuk devleti", Anayasa'nın 10/1. maddesinde belirtilen "kanun önünde eşitlik", Anayasa'nın 38/3. maddesinde belirtilen "suç ve cezaların kanuniliği", Anayasa'nın 38/7. maddesinde belirtilen "cezaların şahsiliği" ilkelerine aykırılık teşkil ettiği değerlendirilmiştir.

Şöyle ki; mevcut kanuni düzenlemenin tatbiki halinde; atılı "irtikap" suçu sabit görülen bir sanığa, suçun mağdurunun ekonomik durumunun iyi olması halinde farklı ceza, kötü olması halinde de farklı ceza uygulanabilecektir. Bu durumun da kamu otoritesini zaafla uğratacağı, kamu kurumundan idari eylem veya işlem talebinde bulunan mağdurun ekonomik durumunun iyi olması halinde, kamu görevlilerinin bu durumun bilinciyle hareket etmesi, mağdurların da işinin daha erken görülebileceği düşüncesiyle, irtikap suçuna zemin hazırlanacağı, bu durumun herşeyden önce hukuk devleti ve devamında eşitlik ilkesine ve ayrıca cezaların şahsiliği ilkesine aykırılık teşkil edeceği muhakkaktır. Kaldıkı kanun metninde, mağdurun ekonomik durumunun iyi olması halinde mi yoksa kötü olması halinde mi, veyahut kime ve neye göre iyi veya kötü olması halinde uygulanabileceği de açık değildir, ve bu hususun da suçta ve cezada da kanunilik ilkesine aykırılık teşkil edeceği açıktır. Bu durum karşısında, irtikap suçunda "mağdurun ekonomik" durumu kriteri ile sanıklar hakkında yasal indirim öngören düzenlemenin 1982 Anayasası'nın 2/1, 10/1, 38/3 ve 38/7. maddelerine aykırılık teşkil ettiği değerlendirilmiştir.

İrtikap suçunun faili kamu görevlisidir. Kamu görevlisi olan fail, bu suçta, icbar suretiyle, ikna suretiyle ve kişinin hatasından faydalanmak suretiyle üç farklı biçimde işleyebilir. Bu suç açısından korunan hukuki değerin; kamu iradesi açısından ve kamu hizmetinden faydalanacak kişiler açısından iki farklı yönü olduğu kabul edilir. Bu sebeple, suçla korunan hukuki değer; idare açısından dürüstlük, kamu idaresinin itibarı ve güvenilirliği iken, hizmetten faydalanılacak kişiler açısından ise zarara uğramalarının önlenmesidir.

Türk Ceza Kanunu'nun 250/4. maddesinde ise irtikap suçu açısından cezada indirim hükmü getirilmiştir. İrtikap edilen menfaatin değeri ve mağdurun ekonomik durumu göz önünde bulundurularak mahkeme verilecek cezadan indirim yapabilecektir. Bu hüküm doktrinde bazı yazarlar tarafından; mağdurun gelir düzeyinin yüksek olması durumunda irtikap konusu elde edilen menfaatinde az olması durumunda verilecek cezada indirim yapılabileceği aksi halde indirim yapılamayacağını ifade etmişlerdir. Kanunun lafzi yorumu açısından mahkemeler bu hükmü değerlendirirken irtikap edilen menfaatin değerini ve mağdurun ekonomik durumunu göz önüne almaları gerekmektedir. İrtikap edilen menfaatin değeri açısından somut objektif bir kriter kabul edilmesi mümkündür. Bu hususun Yargıtay kararları ile şekillenmesi de mümkündür. Ancak mağdurun ekonomik durumu açısından nasıl bir değerlendirme yapmak gerekecektir? Mağdurun ekonomik durumundaki objektif kıstas ne olacaktır? Bu kıstas nasıl belirlenecektir?

Ayrıca, gerek 765 sayılı TCK döneminde gerek ise 5237 sayılı TCK döneminde, düzenlenen bir takım suçlar ile ilgili olarak hafifletici nedenler öngörülmüştür. Örneğin her iki ceza kanunu döneminde mala karşı suçlarda suçun konusu olan malın değerinin azlığı hafifletici neden olarak kabul edilmiştir. Suç konusu olan malın değerinin az veya fazla olmasına göre indirim yapılmasının kendi içinde bir mantığı vardır. Ancak mağdurun ekonomik durumunun cezayı hafifletici neden olarak görülmesinin gerek hukuk ilkeleri gerekse sosyal ve ekonomik faktörler yönünden hiçbir mantığı ve açıklaması yoktur. Bu nedenle Doktrinde de mağdurun ekonomik durumunu cezayı hafifleten bir neden olarak belirlenmesi eleştirilmiştir.

Mağdurun ekonomik durumu açısından mahkemeler tarafından sosyal ve ekonomik durum araştırılması yaptırması mümkündür. Mahkemenin bunu yaptığını kabul edelim, peki ekonomik durumu iyi, kötü durumda olduğunu tespit için objektif kriter nasıl belirlenecektir? Bu durumda mağdura göre değişen bir suç ve ceza politikası ortaya çıkmış olacaktır. Bu fikryi somut olaya uygulama noktasında sıkıntılar ortaya çıkacaktır. Böyle bir uygulama Türk Ceza Kanununun geneli anlamında mevcut olmayıp TCK'nın 250 maddede 02.07.2012 tarih, 6352 sayılı Kanunun 86. maddesi ile eklenmiştir. Örneğin TCK'nın 249. maddesi zimmet suçunda daha az cezayı gerektiren bir hal olarak düzenlenmiş olup, zimmete konu olan malın değerinin azlığı durumunda indirim yapılacağını belirtmektedir. TCK'nın 250/4. maddesinde ise irtikap edilen menfaatin değeri ve mağdurun ekonomik durumunun aynı anda göz önüne alınıp bu kriterlere göre mahkemeye cezadan indirim yapmak konusunda takdir hakkı tanınmıştır. Bu maddenin doktrindeki bazı görüşlerin ifade ettiği gibi irtikap konusu değerin az ve mağdurun ekonomik durumunun da iyi olduğu zamanlarda uygulanıp verilecek cezadan indirim yoluna gidilmesi şeklinde uygulamanın bazı sakıncaları mevcut olacaktır. Bir an için uygulanmanın bu yönde geliştiğini kabul edelim; kamu görevlisi olan fail irtikap suçunu işleyeceği zaman ekonomik durumu iyi olan mağdurları seçecek, az miktarlarda irtikap konusu yararı elde ederek suçu işlemiş olacak hem de cezasından indirim yapılması ihtimali meydana gelecektir. Ekonomik durumu iyi olmayan mağdurlara karşı fail bu suçu işlememeye özen gösterecektir. Her somut olayda şartlara göre değişmekle beraber zaten ekonomik durumu iyi olmayan mağdurlardan menfaat temin edilmesi zor bir ihtimal olarak karşımıza çıkacaktır. Bu durum suç ve cezaların belirliliği ilkesine aykırılık teşkil edecektir. İrtikap edilen menfaatin değerinin tespiti ve objektif ve hakkaniyete uygun olarak değerlendirilmesi mümkündür. Ancak

mağdurun ekonomik durumundan yarar edilen nedir? Mağdurun ekonomik durumunun tespitinin ne şekilde yapılacak ve yapılan tespit neticesinde cezadan indirim yapılırken ne şekilde değerlendirilecektir? Bu suçu işlemeyi aklına koyan failin suçu işlerken maddi durumu iyi durumda olan mağdurları seçip suçu işleyip daha sonraki yargılama safahatında bir de bu fıkraya istinaden indirim talep etmesi hakkaniyetle ve TCK'nın 2 de belirtilen ceza kanununun amacı ile ve Anayasamızın 38. maddesi ile bağdaşmayacaktır. İlk başlangıç kısmında bu TCK'nın 250. maddesi ile korunan hukuki değerlerin hem kamu idaresinin saygınlığının itibari, hem de kamu hizmetinden faydalanacak kişilerin korunması olduğunu belirtmiştik. Peki kamu hizmetinden faydalanan kişinin ekonomik durumunun iyi veya kötü olması niye ceza verilirken indirim nedeni olarak göz önüne alınacaktır? Anayasamızın 10. maddesine göre tüm kişiler hiçbir ayırım, farklılık gözetmeksizin kanun önünde eşit olduğu belirtilmiştir. İrtikap suçunun mağduru hiç şüphesiz toplumu oluşturan kişilerdir. Sosyal Hukuk Devleti olmanın gereği toplumu oluşturan kişiler arasında farklı gelir grubuna sahip kişiler mevcuttur. Kamu idaresinin güvenilirliğine ve işleyişine ilişkin suçlar içerisinde önemli bir suçu teşkil eden TCK'nın 250. maddesindeki irtikap suçu açısından; mağdurun ekonomik durumuna göre cezada indirim yapılmasını gerektiren bir yaklaşım maddenin cezalandırma amacı ile bağdaşmamaktadır. Suçun faili konumundaki kamu görevlilerine adeta bir çıkış yolu oluşturulmuştur. Bu suçların yaygınlaşmaması, Devletin ve kamu idarelerinin güvenilirliği ve saygınlığı açısından, TCK'nın 250/4. fıkrasındaki "mağdurun ekonomik durumu" ibaresinin iptali gerekmektedir. İrtikap suçunun mağduru kim olursa olsun suçun faili bir kamu görevlisi ve korunmak istenen hukuki değerde bellidir. TCK'nın 250/4. fıkrası kamu görevlisi konumundaki faili işleyeceği suçun mağdurunu seçme hakkı getirmektedir. Fail hem suçun mağdurunu seçecek hem de bu fıkraya istinaden indirim talep edecektir. Bu hususun izahı ne Anayasamız ne de hukukun genel ilkeleri ile mümkün değildir.

Tüm bilgilere göre; sanıklar hakkında TCK'nun 250/1. maddesi gereğince cezalandırılması istemiyle açılan kamu davasına ilişkin sanıklar hakkında 6352 sayılı Yasa ile eklenen 5237 sayılı TCK'nun 250/4. maddesinin uygulanma kabiliyetinin bulunması karşısında, anılan yasa maddesinde aynen "İrtikap edilen menfaatin değeri ve mağdurun ekonomik durumu göz önünde bulundurulurken, yukarıdaki fıkralara göre verilecek ceza yarısına kadar indirilebilir." şeklindeki hükmünde belirtilen "mağdurun ekonomik durumu" kriterinin Anayasa'nın 152/1. maddesi gereğince Anayasa'nın 2/1. maddesinde belirtilen "hukuk devleti", Anayasa'nın 10/1. maddesinde belirtilen "kanun önünde eşitlik", Anayasa'nın 38/3. maddesinde belirtilen "suç ve cezaların kanuniliği", Anayasa'nın 38/7. maddesinde belirtilen "cezaların şahsiliği" ilkelerine aykırılık teşkil ettiği değerlendirildiğinden 5237 sayılı TCK'nın 250/4. maddesinde yazılı "ve mağdurun ekonomik durumu" ibaresinin iptali için Anayasa Mahkemesine başvurmak gerekmiştir."

III- YASA METİNLERİ

A- İtiraz Konusu Yasa Kuralı

Kanun'un itiraz konusu ibareyi de içeren 250. maddesi şöyledir:

"Madde 250- (1) (Değişik fıkra: 02/07/2012-6352 S.K./86.md.) Görevinin sağladığı nüfuzu kötüye kullanmak suretiyle kendisine veya başkasına yarar sağlanmasına veya bu yolda vaatte bulunulmasına bir kimseyi icbar eden kamu görevlisi, beş yıldan on yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır. Kamu görevlisinin haksız tutum ve davranışları karşısında, kişinin haklı bir işinin gereği gibi, hiç veya en azından vaktinde görülmeyeceği endişesiyle, kendisini mecbur hissederek, kamu görevlisine veya yönlendireceği kişiye menfaat temin etmiş olması halinde, icbarın varlığı kabul edilir.

(2) Görevinin sağladığı güveni kötüye kullanmak suretiyle gerçekleştirdiği hileli davranışlarla, kendisine veya başkasına yarar sağlanmasına veya bu yolda vaatle bulunulmasına bir kimseyi ikna eden kamu görevlisi, üç yıldan beş yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır.

(3) İkinci fıkrada tanımlanan suçun kişinin hatasından yararlanarak işlenmiş olması hâlinde, bir yıldan üç yıla kadar hapis cezasına hükmolunur.

(4) (Ek fıkra: 02/07/2012-6352 S.K./86.md.) İrtikâp edilen menfaatin değeri ve mağdurun ekonomik durumu göz önünde bulundurularak, yukarıdaki fıkralara göre verilecek ceza yarısına kadar indirilebilir.”

B- Dayanılan Anayasa Kuralları

Başvuru kararında, Anayasa'nın 2., 10. ve 38. maddelerine dayanılmıştır.

IV- İLK İNCELEME

Anayasa Mahkemesi İçtüzüğü hükümleri uyarınca Haşim KILIÇ, Serruh KALELİ, Alparslan ALTAN, Serdar ÖZGÜLDÜR, Osman Alifeyyaz PAKSÜT, Zehra Ayla PERKTAŞ, Recep KÖMÜRCÜ, Burhan ÜSTÜN, Engin YILDIRIM, Nuri NECİPOĞLU, Hicabi DURSUN, Celal Mümtaz AKINCI, Erdal TERCAN, Muammer TOPAL, Zühtü ARSLAN ve M. Emin KUZ'un katılımlarıyla 18.2.2014 gününde yapılan ilk inceleme toplantısında, dosyada eksiklik bulunmadığından işin esasının incelenmesine OYBİRLİĞİYLE karar verilmiştir.

V- ESASIN İNCELENMESİ

Başvuru kararı ve ekleri, Başraportör Mustafa ÇAĞATAY tarafından hazırlanan işin esasına ilişkin rapor, itiraz konusu yasa kuralı, dayanılan Anayasa kuralları ile bunların gerekçeleri ve diğer yasama belgeleri okunup incelendikten sonra gereği görüşüldü:

Başvuru kararında, kuralda yer alan menfaatin değeri kriterinin objektif ve hakkaniyete uygun bir kavram olmasına karşılık mağdurun ekonomik durumu kriterinin objektif olmadığı, kuralla yapılacak cezai indirimin mağdurun ekonomik durumunun iyi olması hâlinde mi yoksa kötü olması hâlinde mi yapılacağı hususunun belli olmadığı gibi ekonomik durumun kime ve neye göre uygulanacağı hususunun da açık olmadığı, kuraldaki düzenlemenin kamu görevlilerinin mağdurların ekonomik durumlarını dikkate alarak hareket etmelerine neden olacağı ve mağdurların da işlemlerinin daha hızlı yapılacağı düşüncesiyle suçun işlenmesine katkıda bulunacakları, ayrıca irtikâp suçunun sabit olması durumunda, itiraz konusu kural uyarınca, mağdurların ekonomik durumları dikkate alınarak sanıklara farklı cezaların verilmesi olasılığının ortaya çıkacağı, bu durumun ise eşitlik ilkesine aykırı olduğu belirtilerek kuralın, Anayasa'nın 2., 10. ve 38. maddelerine aykırı olduğu ileri sürülmüştür.

Kanun'un 250. maddesinin itiraz konusu ibareyi de içine alan (4) numaralı fıkrasında, maddenin ilk üç fıkrasında düzenlenen irtikâp suçlarının tümü için geçerli olan cezayı hafifletici hâl düzenlenmektedir. Buna göre, irtikâp edilen “menfaatin değeri ve mağdurun ekonomik durumu” göz önünde bulundurularak, suç nedeniyle verilecek ceza yarısına kadar indirilebilecektir. Kuralda “ve” bağlacına yer verilmiş olması nedeniyle hâkim, ceza indiriminin uygulanmasına gerek olup olmadığını takdir ederken hem “menfaatin değerini” hem de “mağdurun ekonomik durumunu” birlikte değerlendirerek bir sonuca varacaktır. Bir başka ifadeyle hâkim, tek başına “menfaatin değerini” ya da

“mağdurun ekonomik durumunu” bir birinden bağımsız olarak dikkate alarak bir karar veremeyecektir. Kural, hâkime, bu gibi durumlarda mutlaka cezadan indirim yapılması gerektiğini de buyurmamaktadır. Hâkim önüne gelen her somut olayda suçun işleniş şeklini, suçla ortaya çıkan sonuçları, taraflara ilişkin birçok hususu dikkate alarak bu konudaki takdir hakkını gerekçelendirmek suretiyle kullanabilecektir.

Anayasa'nın 2. maddesinde düzenlenen hukuk devleti, insan haklarına dayanan, bu hak ve özgürlükleri koruyup güçlendiren, eylem ve işlemleri hukuka uygun olan, her alanda adaletli bir hukuk düzeni kurup bunu geliştirerek sürdüren, Anayasa'ya aykırı durum ve tutumlardan kaçınan, hukuku tüm devlet organlarına egemen kılan, Anayasa ve kanunlarla kendini bağlı sayan, yargı denetimine açık olan devlettir.

Kanun koyucunun, Anayasa'nın ve ceza hukukunun genel ilkelerine bağlı kalmak koşuluyla, cezalandırmada güdülen amacı, suç ve suçluların özelliklerini de gözeterek hangi eylemlerin suç sayılacağını, bunlara verilecek cezanın türünü, miktarını, artırımı ve indirim nedenlerini, bunların oranları ile suçun takibine ilişkin yöntemleri belirleme konusunda takdir yetkisi bulunmakta ise de bu yetki kullanılırken suç ile ceza arasındaki adil dengenin korunması ve öngörülen cezanın, cezalandırmada güdülen amacı gerçekleştirmeye elverişli olması gibi hususların da dikkate alınması zorunludur.

İrtikâp suçunda korunan hukuki değer, kamu idaresinin güvenilirliği ve saygınlığına karşı inancın korunması yanında, kamu görevlilerinin yetkilerini kötüye kullanarak vatandaşlara zarar vermelerinin engellenmesi düşüncesidir. Bir başka ifadeyle suçun mağdurunun uğradığı zararın da suçla korunmak istenen yarar kapsamında bulunduğu dikkate alındığında, kanun koyucunun söz konusu suçla korunan hukuki menfaati esas alarak, irtikâp suçunda cezai hafifletici neden olarak “*menfaatin değeri*” yanında “*mağdurun ekonomik durumunu*” da kabul etmesinin takdir yetkisi kapsamında kaldığı açıktır.

Anayasa'nın 38. maddesinin birinci fıkrasında, “*Kimse,...kanunun suç saymadığı bir fiilden dolayı cezalandırılmaz.*” denilerek “*suçun kanuniliği*”, üçüncü fıkrasında da “*Ceza ve ceza yerine geçen güvenlik tedbirleri ancak kanunla konulur.*” denilerek “*cezanın kanuniliği*” ilkesi getirilmiştir. Anayasa'da öngörülen suçta ve cezada kanunilik ilkesi, insan hak ve özgürlüklerini esas alan bir anlayışın öne çıktığı günümüzde, ceza hukukunun da temel ilkelerinden birini oluşturmaktadır. Suçta ve cezada kanunilik ilkesi uyarınca, hangi fiillerin yasaklandığının ve bu yasak fiillere verilecek cezaların hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak bir şekilde kanunda gösterilmesi, kuralın açık, anlaşılır ve sınırlarının belli olması gerekmektedir. Kişilerin yasak fiilleri önceden bilmeleri düşüncesine dayanan, hukuk devletinin temel aldığı, uluslararası hukukta ve insan hakları belgelerinde de özel bir yere ve öneme sahip bulunan bu ilkeyle temel hak ve özgürlüklerin güvence altına alınması amaçlanmaktadır. Kanunilik ilkesi, özgürlüğün sınırlarının önceden bilinerek, insanın davranışlarını bu çerçevede düzenlemesini temin için getirilmiştir.

İtiraz konusu kuralda öngörülen ekonomik durum kavramı, kişinin işi veya mesleği ve mali durumunu ifade eden bir kavramdır. Kanun'un 50. maddesinin (1) numaralı fıkrasında, 52. maddesinin (4) numaralı fıkrasında, 92. maddesinin (1) numaralı fıkrasında ve 109. maddesinin (4) numaralı fıkrasında da bu kavramın kullanıldığı görülmektedir.

İtiraz konusu kural uyarınca, hâkim, suçtan elde edilen menfaatin değeri ile mağdurun ekonomik durumunu birlikte dikkate alarak, sanığın cezasından indirim yapıp yapılmayacağına karar verecektir. Bu bağlamda, itiraz konusu ibarenin hâkime, sanığa vereceği cezayı kişiselleştirirken keyfi hareket etmesinin önüne geçmek ve böylece ortaya çıkabilecek belirsizliği önlemek amacıyla getirilmiş bir kriter olduğu açıktır. Söz konusu kriter, soyut bir kavram olmakla birlikte, her bir olayın mağduruna göre bu kavramın içeriği cezanın kişiselleştirilmesi ve belirlenmesi yoluyla somutlaştırılacaktır.

Diğer taraftan hangi meblağın az veya çok olduğu konusunda kanunla önceden bir belirlemede bulunmanın mümkün olmadığı, her bir mağdurun ekonomik durumu ve buna bağlı olarak da elde edilen menfaatin her somut olayda hâkim tarafından değerlendirilmesinin, bir başka ifadeyle bu konuda hâkime bir takdir yetkisi tanınmasının zorunlu olduğu dikkate alındığında kuralda, belirsiz bir durumun varlığından söz edilemez.

Ceza muhakemesinde, cezaların miktarının saptanmasının, hiçbir ölçüt getirilmeden tamamen hâkimin takdirine bırakılması takdirin genişliğine paralel olarak, hataları çoğaltacağı gibi kişisel takdirler sonucu aynı suç için çelişkili sonuçlar doğurabilecektir. Buna karşılık, aynı suçu işleyenler için aynı cezaların öngörülmesi suçun işleniş şekil ve şartlarını, suçlunun kişiliğini, onu suça iten etkenleri göz önüne alma olanağı vermeyeceğinden ve hâkimi sadece maddede yazılı cezayı bildiren bir konuma sokarak cezanın kişiselleştirilmesi olanağını önleyecektir. Ceza hukukunda kanun önünde eşitlik ilkesinin uygulanması da kuşkusuz, aynı suçu işleyen tüm suçluların kimi özellikleri göz ardı edilerek her yönden aynı ceza ile cezalandırılmalarını gerektirmemektedir.

Kanun koyucunun suçla korunan hukuki menfaatten hareketle, mağdurun ekonomik durumunu esas alarak sanığın cezasından indirim yapılmasını öngörmesinde eşitlik ilkesine aykırı bir yön bulunmamaktadır. Esasen, mağdurların ekonomik ya da kişisel durumları dikkate alınarak sanıklar hakkında farklı cezalar verilmesi, cezaların bireyselleştirilmesinin doğal ve zorunlu sonucu olup bu tür kişiye özgü sonuçlardan yola çıkarak bir kuralın eşitlik ilkesine aykırı olduğundan söz edilemez.

Açıklanan nedenlerle, itiraz konusu kural Anayasa'nın 2., 10. ve 38. maddelerine aykırı değildir. İptal isteminin reddi gerekir.

VI- SONUÇ

26.9.2004 günlü, 5237 sayılı Türk Ceza Kanunu'nun 250. maddesine, 2.7.2012 günlü, 6352 sayılı Kanun'un 86. maddesiyle eklenen (4) numaralı fıkrada yer alan "...ve mağdurun ekonomik durumu..." ibaresinin Anayasa'ya aykırı olmadığına ve itirazın REDDİNE, 9.4.2014 gününde OYBİRLİĞİYLE karar verildi.

Başkan
Haşim KILIÇ

Başkanvekili
Serruh KALELİ

Başkanvekili
Alparslan ALTAN

Üye
Serdar ÖZGÜLDÜR

Üye
Osman Alifeyyaz PAKSÜT

Üye
Zehra Ayla PERKTAŞ

Üye
Recep KÖMÜRCÜ

Üye
Burhan ÜSTÜN

Üye
Engin YILDIRIM

Üye
Nuri NECİPOĞLU

Üye
Hicabi DURSUN

Üye
Celal Mümtaz AKINCI

Üye
Erdal TERCAN

Üye
Muammer TOPAL

Üye
Zühtü ARSLAN

Üye
M. Emin KUZ